

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 10

DESEMBER 2018

54. ÅRGANG

En engel åpenbarer seg for hyrdene.

«For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste.» Jes 9:6

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Lyset er kommet til verden

*Kom, se lyset og det følge!
Evig skinn mot verden vendt.
Rommet kunne ikke dølge
det som var på jorden hendt.
Lyst og blidt det ble forkynt,
vismenn fikk slik veien synt.*

*Med Ham lyset kom til verden,
sannheten vi får og se.
Opplyst veien er for ferden.
Jesus, Frelseren, er med.
«Verdens lys» i Ham vi har.
Og for deg Han hit det bar.*

*Lyset skinner i vårt mørke,
men ble ikke tatt imot.
Derfor blir i vantros ørske
veien trådt for mang en fot.
Kun hans ord er lys på sti.
Ha det med deg, i det bli!*

*Vil du «verdens lys» rett akte,
tro Han er din frelsesgrunn?
Kom som hyrdene, betrakte,
få din åpenbaringsstund.
Da du feirer, det har hendt
at Gud selv sin Sønn har sendt!
(Axel Remme)*

En kunngjøring fra høyeste hold

Av Axel Remme

«For et barn er oss født, en sønn er oss gitt.»

Jes 9:6a

Beskjeden kom ikke fra en velutstyrt fødestue. Ikke fra et lands leder, konge, president eller statsminister. Heller ikke som en offisiell kunngjøring eller ved en seremoniell bekreftelse. Den var ikke nyhetsoppslag fra noe menneske.

Her får vi en kunngjøring fra høyeste hold. Et varsel fra den eneste autoritet som ikke kan ta feil og som alltid er til å stole på. Herfra får vi de forutsigelser vi trenger og det lys vi behøver for å kunne leve, tro og virke rett. Da har vi noe annet og mer å forholde oss til enn det mennesker ved sin kunnskap, innsikt og erfaring kan gi.

Vi må høre det essensielle fra vårt

opphav, fra Skaperen, hvorfra den sanne visdom og de uomstøtelige beskjeder kommer. Det er nettopp det vi hører i dette omkring 2750 år gamle profetiske utsagn. Med åpenbaringsens tyngde ble denne profeti om Messias' fødsel på jord gitt cirka 750 år før det skjedde. Slik var Gud i god tid ute med meddelelsen om denne enestående, epokegjørende og vidunderlige engangshendelsen.

«Et barn», «en sønn». Det er inkarnasjonens under og Kristi fødsel dette gjelder. Guds Sønns mennesketilblivelse. Han kom i menneskers lignelse og tok en tjeners skikkelse på seg. Som et barn og en sønn, kom han. «Født, ikke skapt». Unnfanget ved Den Hellige Ånd, Guds sønn og Marias sønn. Sann Gud og sant menneske.

Merk deg profetiens lille ord «gitt» –

Innhold, desember 2018

Lyset er kommet til verden. Av Axel Remme	side 2
En kunngjøring fra høyeste hold. Av Axel Remme	side 3
Jesus Immanuel. Av Sigbjørn Agnalt	side 5
Nåde og sannhet. Av Thormod Fjell	side 7
Gud kledde Adam og Eva. Av Lars Fossdal	side 9
Hender som velsigner. Av Asbjørn Aavik	side 10
Min mors vitnesbyrd. Av Rami Seppälä	side 11
Møtekalender.	side 13
Rettfærdigheten av loven. Av Øivind Andersen	side 16
En annen Jesus. Av Lars Fossdal	side 17
Gledelig vekst i Sør-Amerika. Av Ingar Gangås	side 19
Hvorfor finner du ikke fred? Av Ludvig Hope	side 20
«Et tegn som blir motsagt» Av Ingar Gangås	side 22
«Ære være Gud i det høyeste!» Av Carl Olof Rosenius	side 24

«En sønn er oss gitt». Han er gitt Israel først, men også alle verdens folk. Gitt «oss». Av Gud, vår himmelske Far. Derfor er han «ovenfra». «Han ga sin Sønn, den enbårne» (Joh 3:16). Ingen tenkte det, ønsket det eller ba om det. Det var vårt frelsesbehov, vår synd og skyld, vår fortapthet, som gjorde det nødvendig med denne gave, «mennesket Kristus Jesus». «Han som ble gitt for våre overtreddelser» (Rom 4:25). Det skjedde med Jesu fulle tilslutning, vilje og kjærlighet. «Kristus elsket oss og ga seg selv for oss som en gave og et offer» (Ef 5:2).

Derfor skulle dette være en takkens

høytid. Som det ble for hyrdene da de hadde hørt budskapet om Messias' fødsel og var kommet til ham, sett ham, trodd og opplevd den store gleden. Om dem står det i juleevangeliet: «Hyrdene vendte tilbake, og de priste og lovet Gud for alt det de hadde hørt og sett, slik det var blitt sagt dem».

«Et barn er oss født, en sønn er oss gitt.» Dette Guds hellige evangelium, hans nåderike og glade meddelelse, er både takkens årsak og emne. Må det få fylle tanke, hjerte og munn, så vi feirer hellig høytid og jubler: «Gud være takk for sin usigelige gave!»

L&E

Se, jeg forkynner dere en stor glede.

Jesus Immanuel

Av Sigbjørn Agnalt

«Med Jesu Kristi fødsel gikk det slik til: Hans mor, Maria, var trolovet med Josef, men før de var kommet sammen, viste det seg at hun var med barn, ved Den Hellige Ånd. Josef, hennes mann, var rettferdig, han ville ikke føre skam over henne og ville skille seg fra henne i stillhet. Mens han nå tenkte på dette, se, da viste en Herrens engel seg for ham i en drøm og sa: Josef, Davids sønn! Frykt ikke for å ta Maria, din hustru, hjem til deg. For det som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd. Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder. Alt dette skjedde for at det skulle bli oppfylt som Herren hadde sagt ved profeten: Se, jomfruen skal bli med barn og føde en sønn, og de skal gi ham navnet Immanuel – det betyr: Med oss er Gud. Da Josef var våknet av søvnen, gjorde han som Herrens engel hadde pålagt ham, og han førte sin hustru hjem til seg. Men han levde ikke med henne før hun hadde født sin sønn. Og han gav ham navnet Jesus.»

Mat 1:18–25

Det skjedde i Nasaret, der var to som kjærligheten hadde ført sammen, Josef og Maria. Nå var de forlovet, de hadde inngått en pakt, at han var «hennes mann» og hun «hans kvinne». Men så kommer det for en dag at før de var kommet sammen var Maria med barn, ved Den Hellige Ånd. Et barn blitt til,

ikke ved deres kjærlighet til hverandre, men ved Guds kjærlighet til alle.

Hun forteller Josef hva som var skjedd. Det er av Gud, Den Hellige Ånd kom over meg og Den Høyestes kraft overskygget meg, barnet i mitt liv er Guds Sønn. Men det var jo umulig, hvem kan tro en slik historie?

Josef visste at loven påla ham å skille seg fra Maria. Han var rettferdig, men ikke streng og hard slik at han ville straffe, han var barmhjertig. En barmhjertig rettferdighet, slik som han i Marias liv. Han ville verne og beskytte henne, skille seg fra henne i stillhet så ingen behøvde å få vite det.

Så gikk han og tenkte på dette, hva skulle han gjøre. Han opplevde rådløshet, usikkerhet, frykt og smerte. Han ville gjøre godt mot henne, men det syntes umulig, for «slike kvinner skal steines». Det var som om rettferdighet og barmhjertighet ikke kunne forenes. Det er så ofte den barmhjertiges sorg og smerte, også i dag. Rådløshetens og utilstrekkelighetens smerte.

Da kom en Herrens engel til ham, utsendt av Far, til hans rådløse barn. Han kom med lys og klarhet, med en løsning på det som for ham var uløselig. Han sier: Josef, Davids sønn, frykt ikke for å ta Maria, din hustru, hjem til deg. Nettopp fordi han var Davids sønn kunne Maria være hans hustru, for slik ble løftet om ham som skulle fødes oppfylt. Jesus Messias,

Davids sønn. Frykt ikke for å ta henne hjem til deg, for det som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd. Det som nå skjedde og som Josef og Maria var med i, var av Gud, det var hans verk.

Så var de utvalgt til hver sin tjeneste. *Hun* skal føde en sønn, *du* skal gi han navnet Jesus. *Hun* skal være mor til barnet, *du* skal være far for ham. Josef trodde engelens ord. Han tok Maria hjem til seg som sin hustru. Han ville være hennes mann, verne og beskytte henne, stå sammen med henne, være far og forsørger for barnet som skulle bli født. Det måtte være et ansvar som syntes altfor stort. Å være far for Jesus, forsørge og oppdra, lære og lede *ham*, Guds Sønn.

Ja, slik er det for hver eneste som får en tjeneste for Jesus, det er altfor stort til at vi kan makte det. Og det er godt om også vi forstår det, slik at vi ikke «holder kjød for vår arm» (Jer 17:5), men setter vår lit til vår himmelske Far, og ber: Herre, vær oss nådig! Vi venter på deg. Vær vår arm hver morgen, ja,

vår frelse i nødens tid! (Jes 33:2). Vi kan ikke, men han kan!

Men han levde ikke med henne før hun hadde født sin sønn, han førte ikke noe av sitt inn i det som var unnfanget ved Guds sæd. Han blandet ikke sin gjerning inn i det som alene var Guds verk. Dette taler også til oss om vårt åndelige liv. Vår frelse, vår rettfærdiggjørelse og helliggjørelse, frukten for Gud i våre liv er Guds verk alene. Vi skal ikke føre noe av vårt eget inn i dette. Men i tro vente på at Herrens verk skal bli fullbyrdet.

Han gav ham navnet Jesus: Herren er frelse! Han er din og min frelser! For Gud sendte sin Sønn til soning for våre synder for å utfri oss fra mørkets makt. I kjærlighet har han utvalgt oss til å få barnekår hos seg, ved Jesus Kristus. Utvalgt i Jesus til å eie et barns rett til å leve under barnets vilkår hos ham. Derfor skulle han også kalles Immanuel, Gud med oss. Salig er den som tror: Min Jesus, min Immanuel. For så er Herrens frelse din! L&E

Hyrdene finner Jesusbarnet.

Nåde og sannhet

Av Thormod Fjell

Juleevangeliet ville nok de fleste dra kjensel på om de fikk høre eller lese det. Da tenker jeg på det vi finner i Lukas-evangeliets andre kapittel. Det med keiser Augustus, hyrdene på marken, englene, stallen og Jesusbarnet. Men nå skal vi finne det samme juleevangeliet i det første kapittelet i Johannesevangeliet. Det er nok ikke like godt kjent som det første jeg nevnte, men vi går glipp av mye om vi ikke setter av litt tid til å se hva Johannes sier om Jesu komme til jorden. Det er et innholdsrikt avsnitt, som vi her bare kan gløtte inn i.

Vi må ta det med alt sammen, fra Johannes 1:1-14: *I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det. En mann sto fram, utsendt av Gud. Hans navn var Johannes. Han kom for å vitne. Han skulle vitne om lyset, for at alle skulle komme til tro ved ham. Han var ikke lyset, men han skulle vitne om lyset. Det sanne lys, som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden. Han var i verden, og verden er blitt til ved ham, og verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. De er ikke født av blod,*

heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.

Jesus – menneske som oss

En ting forstår vi ganske raskt ut fra innhold og sammenheng i denne teksten. Lyset som beskrives er ikke annet enn Jesus selv! Jesus kalles i denne teksten for lyset og Ordet. Og når vi ser i det siste verset at «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss», så skjønner vi også at vi godt kan kalle dette for et juleevangelium. Det var jo akkurat dette som skjedde i julen for over 2000 år siden. Jesus ble født som et lite menneske, som du og jeg. Men også som mye mer enn oss!

Jesus – så mye mer enn oss

Om vi tenker etter og bedømmer oss selv som vi bør, så kan ikke noen av oss bære tittelen «det sanne lys». Heller ikke kan det sies om noen av oss at vi er «full av nåde og sannhet». Johannes, som skriver dette, understreker også (i vers 8) at *han* ikke er lyset, han er bare satt til å vitne om lyset, peke på det for andre. På denne måten har jo budskapet kommet til oss, ja, til meg! Jeg er så takknemlig for at jeg kan si videre: Jesus Kristus er mitt lys, hos ham har jeg funnet nåde og sannhet.→

Dystert utgangspunkt

Hva er utgangspunktet for at man behøver et lys? Det er jo ganske enkelt når det er mørkt! Men det som er ennå mye mer dystert, finner vi i vers 5 i teksten: «mørket tok ikke imot lyset». Det er jo så meningsløst. Samtidig er Gud klar over dette. Han vet hvor forvrengte vi er og sene til å tro og ta imot lyset. Han sender tålmodig ut sine vitner så budskapet om lyset, nåden og sannheten kan nå ut, ja, først til de mørkeste stedene.

Nå er det atter jul

Atter en gang sendes vitner ut for å peke på lyset. Ikke fordi vi er lyset, men fordi vi selv har fått møte lyset, som er Jesus selv. Hva ser han etter? Han ser etter steder hvor han kan få slippe til med lys! Og det er på de mørke stedene, der mennesker er fanget i syndens mørke, og ikke har noe lys eller bedring i sikte. Mennesker som lengter etter nåde og sannhet. Merk at nåden ikke er frakoblet fra sannheten! Jesus vil ha oppgjør og alle kort på bordet. Han vil tale ut med deg om dine synder og klemme verken ut av sårene. Men det er bare for at han også kan få lege sårene og tilgi deg syndene.

Nåde og sannhet

Hos Gud er det nåde og sannhet, kjærlighet og hellighet, på samme tid. Alternativene er så

dårlige. Ingen kan bli stående innfor Gud med en nådeløs sannhet. Og nåde uten sannhet har heller ingen ekte og forløsende kraft med seg, nei, tvert i mot! Ingen god lege legger vel plaster på et verkende sår uten først å rense såret? Gud krever sannhet og oppgjør, men han er også den eneste som kan sørge for virkelig lys og nåde. Jesus er lyset! Skulle ikke nettopp julen være godt egnet til å la lyset skinne – for deg?

*Guds gåva till dig är Jesus.
Mer värd än den vida jord.
Och skulle du inte tacka,
för gåvan så rik och stor?*

*Guds gåva till dig är Jesus.
Så räck du då ut din hand,
och motta den store rikedom
som dyrt han dig vann en gång.
(Ukjent forfatter)*

GOD JUL!

LÆ

Maria og Josef på vei til Betlehem.

Gud kledde Adam og Eva

Av Lars Fossdal

I første Moseboks tredje kapittel, leser vi om syndefallet: «Og Gud Herren lagde kjortler av skinn til Adam og hans hustru og kledde dem med» (v. 21).

Gud hadde sagt klart ifra til Adam om frukten på treet, at «på den dag du eter av det, skal du visseelig dø» (1Mos 2:17). Likevel tok de begge av frukten og åt. «Da ble begges øyne åpnet, og de ble var at de var nakne». Deres synd anklaget dem og de fikk dårlig samvittighet. Egentlig var de uten unnskyldning for deres fall. For å skjule sin nakenhet, bandt de fikenblad om seg.

Dette sier oss hva synden gjør med oss. Den lokker og drar på oss og får oss til å handle mot Guds gode vilje. Mange ganger ser vi vår synd. Vi står nakne ovenfor både Gud og mennesker. I stedet for å erkjenne og bekjenne, hefter vi fikenblad opp om oss. Vi prøver å bortforklare vårt fall. Synden gjør oss ubotferdige og onde.

Da Gud kom til Adam og Eva i hagen, gjemte de seg for ham. Men han kalte dem fram i lyset og spurte hva de hadde gjort. Hver av dem måtte stå til regnskap for Gud. Adam skylder sitt fall på Gud og Eva, og Eva skylder på slangen. Synden gjør menneskene til løgnere.

Så får vi høre at Gud gjorde kjortler av skinn som han kledde dem med. Ut fra Skriften forstår vi at de etter hvert bekjente sitt fall, uten bortforklaringer for Gud. Det var de som hadde sviktet og gjort mot Guds vilje. Ordspråkene

(28:13) sier: «Den som skjuler sine misgjerninger, har ingen lykke, men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet». Derfor kunne Gud kle dem.

Syndens lønn er døden (1Mos 2:17). Adam og Eva skulle dø. Å dø betyr her å bli adskilt fra Gud, både åndelig, legemlig og evig skilt fra Gud. Men så forteller historien oss at Gud kledde Adam og Eva i kjortler. Da har Gud latt et dyr dø i stedet for dem. Gud kunne ikke tilgi deres synd uten at det ble betalt for den. Hebreerbrevet (9:22) sier at «uten at blod blir utgydt, skjer ikke forlatelse». Kanskje måtte to dyr dø for at Gud skulle tilgi dem deres synd og kle dem med dyrenes skinn. Dyrene blir et forbilde på Jesus, det lyteløse mennesket – «han som ikke visste av synd, men ble gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle bli rettferdige for Gud» (2Kor 5:21). Så fikk Adam og Eva leve på grunn av en stedfortreder som tok deres straff. Og de ble kledd i stedfortrederens rettferdighet.

Syndefallet fikk følger for Adam og Eva her i livet, selv om de fikk tilgivelse og del i en annens rettferdighet. Synd, sorg, nød og død kom inn i deres hverdag. Eva skulle ha stor møy i svangerskapet, føde barn med smerte, hennes lyst skulle være til mannen og mannen skulle råde over henne. Og for Adam ble jorden forbannet, med møy skulle han nære seg av jorden som skulle bære

Hender som velsigner

Av Asbjørn Aavik

– *Aron løftet hendene over folket og velsignet dem.*

3Mos 9:22

Emil skomaker hørte til min hjembygd. Han sydde sko og han lappet fottøy sammen igjen etter års slitasje. En gudfryktig mann, men fra barndommen av pukkelrygget. Som voksen, gjennom mange år, «kretsleser» i soknet. Det vil si en av de 8-10 menn som ved hvert nyttår ble valgt til å reise rundt i bygdene og holde søndagsmøter i skolehusene. Foreldrene mine var døde, men besteforeldrene tok meg med til skolehuset til Emils preken. Alle prekenes har jeg glemt, men husker Emil, grunnet en stor pukkell, bare så vidt han fikk holdet opp over kateterets lese høyde.

Ved avslutningen av et slikt møte, stod jeg der som tolvåring sammen

med noen fra min slekt. Utenfor stod forspent hest og ventet. Da er det denne fromme skomaker kommer bort til oss, legger hendene på hodet mitt og ber spesielt for meg. Selv om jeg glemte alle hans taler, husker jeg denne bønne. Det føltes så underlig der under ru og slitte skomakerhender: – Allmektige Gud og Fader i himmelen, hold din hånd om dette barnet. Bevar gutten så han får vokse opp hos deg, bli hos deg og bli til velsignelse...

Dette var noe av skomakerens bønn. Han var sikkert grepet av noe, og slik ledet til denne uventede handling.

Var det Herren som minnet denne skomaker-Aron om å legge hendene på et barn som nå har nådd høy alder, men i stillheten fortsatt kjenner varmen fra disse skomakerhender?

*«Vandring»,
Lunde Forlag*

torner og tistler, og i sitt ansikts sved skulle han ete sitt brød. Til slutt skulle han vende tilbake til støv (1Mos 3:16-19). De ble jaget ut av Edens hage, de var på den forbannede jord.

Syndefallet forteller oss at Gud er hellig, han tåler ikke selv den minste synd – om vi kan tale slik. Syndefallet viser oss også at Gud er nådig. Han gir oss en stedfortreder som ordner opp for oss, slik at vi igjen kan bli Guds barn. Profeten Jesaja ser denne stedfortrederen og sier: «Men han er såret

for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53:5).

Og så sier han i Jes 61:10: «Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud, for han har kledd meg i frelsens kledning, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg».

Det er også dette Gud vil si oss ved at han kledde Adam og Eva.

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nummer*

Min mors vitnesbyrd

Av Rami Seppälä

Det er juledag den 25. desember 2016. Jeg sitter i mammas rom i hennes leilighet i Tierp, Sverige, og spør henne litt om hvordan hun ble frelst. Hun beretter gjerne, og begynner å fortelle fra da hun var gift og rundt 30 år.

Hun røykte mye den gangen og levde et liv uten tanke på Gud – i en veldig tomhet. Pappa hadde sluttet å røyke og mente at mamma også burde det, siden det kostet penger og det kun var han som jobbet. Mamma fikk seg derfor jobb i Örbyhus en sommer for å tjene penger til tobakk.

Mamma likte å synge, og en dag like før hun skulle slutte på jobben, sang hun på en hitlåt. Plutselig ble hun forferdet, da hun i stedet hører at hun synger på «Herra on hyvä paimen», en kristen sang som hun hadde hørt som barn, og som oversatt til norsk lyder: «Herren er den gode hyrde». Hun forstår ikke hva som foregår, og forsøker å synge desto sterkere på hit-låten, men til sin forferdelse hører hun seg fortsatt bare synge på den kristne sangen. Hun sier selv at dess høyere hun prøvde å synge, dess sterkere kom den kristne sangen til henne. Det var hun selv som sang, men hun følte den kom fra oven.

Hun har tidligere fortalt at hun den gang kjente Herrens kjærlighet helt konkret, og hans nærvær på en ubeskrivelig måte. Det var Gud som på denne måten søkte henne. Fra da av begynte en stille forvandling, åndelig og

sjelelig, men hun skjønte fortsatt ikke at Herren ville ha henne som sin, og hvordan dette kunne skje i tilfelle. For det var ukjent for henne. Opplevelsen gjorde et sterkt inntrykk på mamma, og hun turte først ikke å fortelle om den til noen.

En dag kom en av hennes søstre og hentet henne, de skulle med finlandsbåten for å kjøpe billig røyk. Mamma hadde ikke førerkort, og søsteren var med som sjåfør. Søsteren visste ikke noe om opplevelsen til mamma. Og på reisen fortalte søsteren glad om hvordan hun tidligere hadde danset med sin mann på finlandsbåten og plutselig hadde hørt en røst som ropte navnet hennes og sa: «Hva gjør du her?» Hun skjønte at det var Gud og forlot dansen umiddelbart. Denne fortellingen gjorde et sterkt inntrykk på mamma, spesielt på bakgrunn av det hun selv hadde opplevd med den kristne sangen. Hun følte på samme kall. Gud talte til henne.

Tiden gikk, og et halvår senere gikk mamma ut på trappen for å røyke som vanlig. Hun oppdaget at det var den siste røyken hun hadde igjen, og kiosken hadde akkurat stengt. For henne var det en stor krise. Hun var fortvilet både over situasjonen og over livet. Hun ropte høyt til Gud i sitt hjerte: «Om du finnes, Gud, så hjelp meg å slutte å røyke!» Hun glemte bønnen hun hadde bedt, men på kvelden sa pappa

til henne at hun kunne gå ut og ta den sedvanlige røyken før de skulle se på TV sammen. Da merket hun at hun hverken hadde tenkt på sigarettene, eller hadde lyst å røyke lenger. I denne situasjonen opplevde hun en frykt for Gud, men kjente samtidig en veldig glede og et nytt håp. Hun skjønte at Gud virkelig fantes.

Tre dager etter dette kom Mimma, mammas mor, eller Miriam som hun egentlig het, på besøk. Uten at mamma hadde sagt noe om det som var hendt henne, la hun raskt merke til at mamma hadde sluttet å røyke. Hun utbrøt: «Soili, du har jo sluttet å røyke!», og la til: «Du har jo blitt frelst!». Hun ble så glad at hun bøyde kne og takket Gud høyt. Dette var ikke noe hun hadde for vane å gjøre, da hun selv ikke var noen kristen lenger på det tidspunktet. Hun snakket heller nedlatende om sin mann (og min mammas far), Matti, og troen hans. Han var omreisende evangelist.

Da mamma overrasket ser sin mor bøye kne og hører henne takke høyt, får hun en slik trang og lengsel til å få be til Gud at hun gjør det samme. Hun bøyer altså kne der ved siden av sin mor. I samme stund som mamma bøyer kne, forstår hun at det er der Gud vil hun skal være, nemlig på kne. Han hadde jo gjort alt for henne! Mimma ber først, deretter hører mamma seg selv be med «forunderlige og nye» ord. Det var en fantastisk følelse for henne. – Det var ubeskrivelig godt, har hun fortalt etterpå. Dette var vendepunktet i mammas liv. Her ble hun frelst.

Hun begynte å lese Bibelen med en

gang, hun leste alltid og hadde den med overalt. Da hun bakte, var den med på bakstebordet. Hun ville så gjerne bli lik dem hun leste om. Hun strevde og ba om det. Med Bibelens hjelp fikk hun lære seg selv å kjenne, om enn langsomt, og den forandrende kraften som utgår fra Herren. Det ble Guds kjærlighet som holdt henne fast når veien ble for vanskelig og når hun selv var langt borte.

Hun fortsatte å lese flittig i sin bibel, men hadde ikke kontakt med andre kristne enda. Først da en søster ble frelst, omtrent et halvt år senere, ville mamma at de skulle søke samfunn med andre kristne. Hun mente det måtte finnes noen kristne i nabolaget. De visste om en finsk mann som hette Manasse og som bodde i Österbybruk. De tok kontakt med ham, og han kom på besøk og ordnet med møter. Det var husmøter på lekmanns vis. Dette ble til glede for dem og til stor velsignelse. De hadde stor hunger etter å lære mer, de stilte mange spørsmål og de samtalte. Mamma ville også at de skulle ha møter for utenforstående, slik at ufrelste kunne få høre budskapet. De begynte derfor med møter for finlendere, som det var mange av, i en kjelleretasje i Österbybruk.

Mammas omvendelse førte til en tydelig forvandling i hennes liv. Hennes ferd ble en helt annen etter at hun kom til tro. Hun begynte nå å stelle hjemmet, lage mat og gjøre husarbeid. Hun ble hjemme, istedenfor som tidligere, å være ute dagen lang, danse og leve livet, mens pappa laget maten

Møtekalender

Desember

- 5.-9. Gyland
Martin Fjære
- 8.-9. Årnes
Per Bergene Holm
9. Randaberg
John Peder Samdal
16. Askim
Sigbjørn Agnalt

Januar

- 11.-12. Fossnes
(konfirmasjons-
samling)
John Egil
Brennsæter;
Lars Fossdal
- 11.-14. Steinsdalen
Sigbjørn Agnalt
13. Årnes
Rami Seppälä
- 22.-27. Mosvik
Gunnar Nilsson
- 22.-27. Bangsund
Per Bergene Holm
- 24.-27. Randaberg
Martin Fjære

Nyttårssamling på Fossnes

29/12.-1/1.

Talere: Finn-Widar Knutzen, Steinar Malmin, Per Bergene Holm og Rami Seppälä. Ledere: Martin Fjære, Sigmund Fjære og Lars Fossdal

Program

Lørdag

19:00 Steinar Malmin

Søndag

10:00 Per Bergene Holm

11:30 Per Bergene Holm

16:00 Steinar Malmin

19:00 Rami Seppälä

Mandag

10:00 Finn-Widar Knutzen

11:30 Finn-Widar Knutzen

15:00 Rami Seppälä

21:00 Steinar Malmin

Tirsdag

11:00 Finn-Widar Knutzen

Påmelding: fossnes.kontor@gmail.com

Tlf.: 33 33 89 00. Innen 10. desember

Mer informasjon på nll.no

og gjorde husarbeidet. Før hadde han jobbet både utenfor hjemmet og samtidig hatt alt ansvaret hjemme, mens mor stort sett brukte inntekten på å kjøpe klær og tobakk. Alle så nå den endringen som var skjedd. I hele Österbybruk ble det snakket om mamma og

forvandlingen hennes. Den var så total og radikal at alle merket det. Det var Herren, i følge mamma, som nå lærte henne å lage mat og gjøre husarbeid. Hun fikk vokse i samfunnet med Jesus, og i kunnskapen om ham.

På spørsmål om det er noen bibel-

vers som hun tenker på, eller vil dele med oss i denne forbindelse, nevner hun disse to: «Se, jeg gjør alle ting nye» (Åp 21:5) og: «Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø; om de er røde som skarlagen, skal de bli hvite som ull» (Jes 1:18).

Når hun tenker på hva Herren har gjort, at han søkte henne slik som hun var, da hun selv ikke søkte ham, er takknemligheten grenseløs. Og hun vitner om at hun nok aldri kommer til å forstå Guds nåde fullt ut – den er så stor, ja, så ubegripelig – og vil bare gripes og forstås hjemme i himmelen en gang. Hvorfor ser han til noen som meg og tar seg av dem? «Herre, hva er vel et menneske, siden du kjennes ved det, et menneskebarn, siden du bryr deg om det?» (Sal 144:3).

Det er nettopp vitnesbyrdet om Herrens uendelige nåde for en slik ussel synder som meg, jeg sitter igjen med som minne etter mamma. Nåden var hennes eneste håp, hennes trøst, det var det som var livet hennes. Det ble bare tydeligere under sykdomstiden, og særlig under de siste samtalene vi fikk før hun døde (to dager etter denne samtalen).

Mammas liv var drevet av en indre glød om at flere måtte få lære Jesus å kjenne. Det viste seg ikke i noen store ytre aktiviteter, men det var likevel denne nøden som preget hele livet hennes: i familien, på jobben på sykehjemmet, i butikken, blant naboene,

på toget, ja, hvor hun enn var, og ikke minst i de inderlige bønnene hun ofte ba under tårer. Hun ba og søkte etter anledninger til å fortelle om Jesus og Guds nåde for andre mennesker, midt under fortvilelsen over sin egen skrøpelighet og uegnethet. Hun kunne ikke annet. Hun hadde jo selv fått smake Herrens forunderlige godhet og barmhjertighet, og den ville hun mer enn noe annet at andre også skulle få del i.

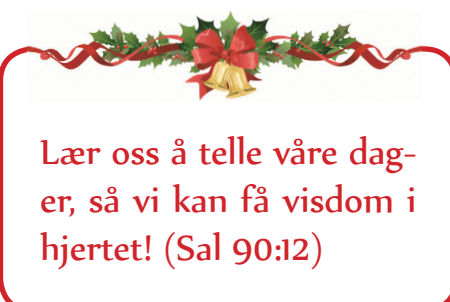
Jeg husker så godt noen av de siste samtalene vi hadde da kreften hadde fått virke slik at hun ikke orket å gå ut mer. Hun var stort sett lenket til å være hjemme. Hun gråt og var fortvilet over at hun ikke lenger hadde mulighet til å fortelle noen om Jesus. Hun følte seg så unyttig, og hadde det ikke godt når det måtte være slik. Midt i sykdommen, som gikk sin sikre gang, var dette hennes nød og dype smerte!

Hun tenkte ikke på at nettopp sykdomsperioden ga henne mange anledninger til å vitne om sin frelser. Jeg minnes telefonsamtaler fra denne tiden, da hun fortalte hvor glad hun var for besøk. Det var naboer, arbeidskollegaer eller sykepleiere som hun hadde fått anledning til å snakke med om Jesus. Hennes dype glede og fred, midt i sykdommens elendighet, gjorde inntrykk på dem som kom i kontakt med henne. De undret seg over at det var så fredfullt når de kom inn på rommet hennes og ville vite hva som var grunnen til freden. Da bød anledningene seg til å fortelle dem åpent, og de var villige og nysgjerrige på å høre.

Jeg husker hvor glad mamma var over at de kom til henne for å spørre og lytte, nå når hun selv var ute av stand til å utrette noe. Tidligere, da hun fortsatt var frisk og sterk nok til å gå ut og vitne, var det som oftest slik at ingen ville høre. Nå takket og priste hun Gud for hans store nåde og godhet, midt i sykdommen og svakheten.

Helt til det siste grep hun anledningene som bød seg og snakket mye om Jesus. Særlig sykepleierne som kom på daglige visitter, fikk hun mulighet til å prate med. Noen kunne sitte opp til et par timer og spørre om hennes tro, om hvordan det kunne ha seg at hun omgav seg med en slik fred. En av dem sa åpent til henne, og også til meg da jeg traff henne, at hun så gjerne ville ha den samme troen som mamma hadde. De hadde fått mange samtaler sammen, og hun ble ei venninne som kom på besøk selv etter at hun var ferdig på vakt. Vi vet ikke hvilket resultat det kan komme av dette, men Herren vet det, og han er mektig til å la såkornet spire og gro. Mamma fikk være med å plante, så er det Gud alene som må gjøre underet. Det var mammas bønn, og det er også min bønn at vi må få være redskaper i Guds hånd. Mamma var, og er, et stort forbilde for meg. Min bønn til Gud er om jeg kunne få litt av den samme nøden som hun hadde – for de ufrelste og de rundt meg som jeg ferdes blant.

Mamma fikk forlate denne verden den 27. desember 2016, 67 år gammel. Hun sa hun var ferdig med sin gjerning her på jorden, og at hun lengtet hjem til Jesus. Hun takket Gud for at alle hennes

Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet! (Sal 90:12)

seks barn bekjenner seg til troen på Jesus. Vi var hennes livsverk og hennes alt, ved siden av min far, som hun ikke fikk gleden av å få se frelst. Men også hos ham tror, håper og ber jeg, at Herren vil virke til frelse for hans sjel. Blant annet gjennom det vitnesbyrdet som mamma etterlot seg i ord og gjerning, og gjennom alle de bønner hun har bedt, også med tårer, helt til sin dødsdag. Av og til kan det ta tid før marken blir så myk at såkornet spirer, men et livs vitnesbyrd glemmes ikke så lett. Alt som er sådd, er Herren mektig til å la vokse. Vi kan ikke annet enn å så og be. «Bare Gud gir vekst» (1 Kor 3:7).

På min kjære mors gravstein i Tierp står det: «Jesus! Din nåde er nok for meg!». Det var mammas vitnesbyrd og hennes livsgrunn. På det hvilte hun trygt. På dette ord kan også du og jeg få hvile trygt, og i tillit gå fram mot evigheten, i glede over å vite at vi skal få komme hjem til vår kjære Frelser en dag, der hvor ingen sorg, ingen plage, ingen tåre og ikke noe mørke er mer.

*Til minne om min kjære mor,
Soili Seppälä.*

Rettferdigheten av loven

Av Øivind Andersen

«Moses skriver om rettferdigheten av loven: Det menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem.»

Rom 10:5

Loven kommer med et *betinget* løfte. Holder vi budene, får vi evig liv. Vi får også Guds velsignelse innover vårt liv i stort og smått, og i alt som angår oss (5Mos 28).

Til dem som spør Jesus: Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv, gir Jesus dette svar: Hva står skrevet i loven? Hvorledes leser du? Og når de så svarer med å henvise til de to store budene – budet om å elske Gud av hele hjertet og budet om å elske sin neste som seg selv – da sier Jesus til dem: *«Gjør dette, så skal du leve!»*

Dette skriver også Moses om rettferdigheten av loven: «Det menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem».

Hvor finner vi disse menneskene?

For å finne svar på det skal vi se litt næyere på uttrykksmåten som står over disse linjene. Sammenlikner vi med det

følgende vers, ser vi at *rettferdigheten av loven* står som motsetning til *rettferdigheten av troen*.

«Men rettferdighet av tro *sier...*». Den vitner om hvordan et menneske skal finne Kristus. Som motsetning til dette kunne vi vente at det i det femte verset ville ha stått: Rettferdigheten av loven sier: Det menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem.

Men slik står det altså ikke. Det står derimot at Moses *skriver om* rettferdigheten av loven. Det står intet om at den vitner om noe. Dette viser hvor nøyaktig Guds ord uttrykker seg.

Rettferdigheten av loven har aldri eksistert blant mennesker! Derfor kan den heller ikke si noe eller vitne om noe. Rettferdigheten av troen derimot eksisterer. Den er virkeliggjort i alle som tror på Jesus. Den taler og vitner.

Vi spurte ovenfor: Hvor er de mennesker som kommer til å leve ved det de har gjort? og svaret er: ingensteds. De har aldri eksistert!

Det er allikevel ett unntak: Jesus Kristus. Han har holdt budene og oppfylt loven, og han har gjort det i alles sted og på alles vegne.

Han er din og min rettferdighet for Gud!

*«Ved kilden»,
Lunde Forlag.*

*Serie om loven og budene som
forts. i neste nr.*

“
Rettferdigheten av loven har aldri eksistert blant mennesker! Rettferdigheten av troen derimot eksisterer. Den er virkeliggjort i alle som tror på Jesus.
”

En annen Jesus

Av Lars Fossdal

Det er Paulus som bruker dette uttrykket til korintermenigheten (2Kor 11:4). Det var kommet noen til menigheten som forkynte en annen Jesus enn den apostlene forkynte. Det medførte at korinterne, om de tok i mot denne forkynnelsen, ville få en annen ånd og et annet evangelium enn det de først hadde. I Galaterbrevet forbannet apostelen de som kom med et annet evangelium (Gal 1:8-9).

Det er like aktuelt i dag. Faktisk er det mer aktuelt, fordi Guds ord sier at i de siste tider skal de etter sine lyster ta seg selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret. De skal vende seg bort fra sannheten og vende seg til eventyr – til det som høres fint ut, men som ikke er sannhet (2Tim 4:3-4).

Guds forkynnelse var som ild og hammer (Jer 23:29). Den opplyste synderen om hans sanne gudsforhold. Jesu forkynnelse var også slik. Den dømte menneskene og viste dem deres synd og mangel på guds frykt. Vi ser det da han snakket med den aktede rådsherren, Nikodemus. Han sa rett ut til ham: Du må bli født på ny! Til den rike, unge mannen, som mente at han hadde holdt alle Guds bud, sa Jesus: Gå bort og selg alt det du har og gi det til de fattige. Kom så og følg meg! Til den samaritanske kvinne, som levde i hor, sa Jesus: Hent mannen din og kom så hit!

Jesus forkynte at folkets gjerninger var onde (Joh 7:7). Til de skriftlærde

og fariseerne sa han at de lignet kalkede graver som var fine å se til utvendig, men innvendig var de fulle av dødningeben og all urenhet (Mat 23:27-28). De hadde djevelen til far (Joh 8:44). Han forkynte loven for de ubotferdige for om mulig å lukke munnen på dem og gjøre dem skyldige for Gud (Rom 3:19).

Han forkynte folket at de måtte omvende seg og bli som barn, om de skulle inn i himlenes rike (Mat 18:3). Han forkynte om dommedag, da han skal gi alle igjen etter deres gjerninger (Mat 16:27). Gjerningene er som frukten på treet. De viser om treet (mennesket) er ondt eller godt. Er treet godt, får det stå. Er det ondt, skal det kastes på ilden (Mat 7:19).

Jesu forkynnelse traff folkets samvittighet. De ble avslørt som syndere og forsto at de var stengt ute fra himmelen. Å, hvor sinte de ble på ham! De tok anstøt av ham og hans forkynnelse. De ville steine ham, de sa han var besatt og at han var en forfører. Det gikk ikke lange tiden før de ropte: «Bort med ham! Korsfest ham!» og: «Gi oss Barabbas fri!» Paulus skriver forklarende: «Det naturlige mennesket tar ikke imot Guds ord, for det er en dårskap for ham» (1Kor 2:14).

I dag ties det i kirker, bedehus og forsamlinger om det meste av dette. Også mange såkalte konservative teologer og forkynnere går utenom. Det koster å forkynne slik. Folk vil ikke ha

en Jesus som dømmer. Derfor vektlegges Guds og Jesu kjærlighet. Det positive i kristendommen formidles på bekostning av det menneskene opplever som kristendommens negative emner. En positiv forkynnelse kan alle høre, den «klør i øret», dvs. den er behagelig å høre på. Guds kjærlighet og evangeliet viser hvor verdifull jeg er, jeg er god nok for himmelen som den jeg er – Jesus har sonet og gjort opp alt. Porten og veien til himmelen er ikke trang og smal. Den vide port og brede vei er ikke lenger dødens vei.

Denne forkynnelsen opplyser ikke mennesket om dets syndeforderv (Rom 3:10-18). Den avslører ikke menneskets hykleri og egenrettferdighet. Den dømmer ikke menneskenes onde tanker og gjerninger (Heb 4:12). Den driver ikke synderen til å vende om fra synden i sitt liv og vende seg til Gud for å bli frelst. Ilden og hammeren er borte. I følge profeten Jesaja (66:2) er det den elendige, den som har en sønderbrutt ånd og som er forferdet over Guds ord, Herren vil se til.

Forkynnerne er som de falske profeter i Det gamle testamente. Gud hadde ikke sendt dem, likevel løp de (Jer 23:21). De fylte sine tilhørere med tomme innbilninger, de bar fram sitt eget hjertes syner (tanker og meninger), og ikke ord av Herrens munn (Jer 23:16). De stjal Guds ord fra hverandre (Jer 23:30), slik at Guds ord ikke ble klart og tydelig. Det avslørte ikke synden, dømte ikke synderen til døden og drev ham ikke til omvendelse og tro. Resultatet ble at de styrket de ondes

hender slik at ingen av dem (folket) vendte om fra sin ondskap (Jer 23:14). Herren sier: «De leger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred! Fred! Og det er dog ingen fred» (Jer 6:14). Disse profetene var djevelens utsendinger for å forføre Guds folk.

Paulus skriver (1Kor 14:24-25) om hvordan sann forkynnelse virker: «Men om alle taler profetisk (forkynner Guds ord til oppbyggelse, formaning og trøst – 1Kor 14:3) og det så kommer inn en vantro eller en uvitende, så refses han av alle og dømmes av alle. Hans hjertes skjulte tanker åpenbares, og så vil han falle på sitt ansikt og tilbe Gud, og vitne at Gud er sannelig iblant dere».

Når loven får avsløre og vise mennesket dets synd mot Gud og mennesker, blir han skyldig til den evige fortapelse. Da blir budskapet om Guds kjærlighet og evangeliet om Jesus et gledens budskap som rettferdiggjør ham, om han tror det. Evangeliet omvender ham, gjenföder ham og blir en kraft i hans hjerte til å leve et hellig liv for Herren og for sine medmennesker. Han kan ikke lenger leve i det Skriften kaller for synd, hverken i baktalelse, verdslighet, løgn, uærlighet, hor eller uforsonlighet. Faller han, drives han til omvendelse og tro, og han får på nytt den villige ånd, som vil leve for sin Frelser og Herre.

De sanne profetene, Jesus, de tolv apostlene og Paulus opplevde mye motstand på grunn av sin forkynnelse. For de fleste av dem endte det med døden. De var tro imot Guds ord og forkynnte «Kristus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap». Guds ord

Gledelig vekst i Sør-Amerika

Av Ingar Gangås

– Jeg kan ikke gå til ro om kvelden før jeg har forvisset meg om at Husandaktsboken av Carl Olof Rosenius ligger lett tilgjengelig. Det er nesten så jeg må ha boken under hodeputa, slik at jeg kan lese et nytt stykke neste morgen når jeg våkner.

Det er en av de nye medlemmene i Pampa Aceituno, utenfor Sucre i Bolivia, som sier dette. Under besøket av Reidar

Heian og Dag Rune Lid, i begynnelsen av oktober, fikk vi være med på en forbønns handling for de sju første medlemmene i denne quechualandsbyen.

Turen startet i Peru og ble avsluttet i Bolivia. Marit og Ingar Gangås ble

Fra første del av turen – i Arequipa. De besøkende fra Norge sammen med medarbeiderne Damián Heredia og Miguel Fuentes.

igjen et par måneder i Bolivia for å fortsette med litteraturarbeid og møter. I samråd med medarbeiderne ble det også innsatt eldste og diakoner i de to nye forsamlingene.

I neste nummer av «Lov og Evangelium» vil det komme mer stoff. L&E

er levende og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom og kløver ånd og sjel og dømmer hjertets tanker og råd (Heb 4:12). Det driver oss til omvendelse, frelse og et hellig liv.

Er det Bibelens Jesus du tror på og følger til omvendelse, frelse og et annerledes liv – et liv for Herren? Eller følger du den falske Jesus, så du slipper å omvende deg og du kan leve som du nærmest selv vil? Men husk: Det er en annen Jesus, et annet evangelium og en

annen ånd, som fører deg til fortapelsen.

Apostelen Peter skriver at den siste tid skal være preget av falske lærere som forkynner en lære som leder til fortapelsen (2Pet 2:1). Jesus sa: «Se til at ikke noen fører dere vill!» (Mat 24:3-4).

La Ordet være en lykt for din fot og et lys på din sti! (Sal 119:105). Bøy deg for det i ditt hjerte og lev etter det, så får du del i den sanne Jesus, den sanne ånd og det sanne evangelium! Da skal du nå fram til den evige frelse. L&E

Hvorfor finner du ikke fred?

Av Ludvig Hope

«Og da de så stjernen, ble de over all måte glade. De gikk inn i huset, og fikk se barnet med Maria, dets mor, og de falt ned og tilbad det. Så åpnet de sine skrin og bar fram gaver til barnet: gull røkelse og myrra. Men da de i en drøm ble varslet at de ikke skulle vende tilbake til Herodes, drog de en annen vei hjem til sitt land.»

Mat 2:10-12

En stjerne var veiviser for de vise menn i Østerland.

Til i dag har ingen vitenskapsmann funnet veien denne stjernen fulgte. Heller ikke har noen funnet selve stjernen som lyste vismennene inn i stallen hvor de møtte verdens frelser. En har vel god grunn til å tvile på om noen vil finne den noen gang.

Den som søker skal finne

De som kjenner denne vakre fortellingen vil alltid deles i to flokker: De som tviler og de som tror.

Men hva skulle være i veien for at han som kan bo i ord, i ild og i skodde også kan stige inn i en stjerne og gjennom den føre spørrende og lengtende hedninger til Jesus? Han som gir lys til alle myriader av stjerner, kan ikke han lage en vei for alt som rører seg i verdensrommet? Kan ikke han lage en ny vei for en ny stjerne? De som tviler på dette, tror heller ikke på en allmektig Gud.

Ut fra denne fortellingen om vis-

mennene fra Østerland, lyser det imot oss en stor trøst. Trøsten er den at de som ærlig søker sannheten, kan Gud på forunderlig vis føre frem til lyset.

Jeg kan ikke løse den gamle gåten, om en ærlig hedning kan møte Frelseren uten gjennom Guds ord. Så mye er sikkert, at Gud har ikke vist oss noen annen vei. Men på den annen side er det likeså sikkert at Gud har mange underlige veier som han kan bruke, om han vil.

Hvordan vismennene fikk vite ved å se på stjernen at den store kongen var født i Jødeland, får vi ikke greie på før vi møter dem i det evige liv. Men vi vet at Gud sendte en engel til hedningen Kornelius, og til hoffmannen hos dronningen av Etiopia sendte han Filip. Begge disse søkte fred, og Gud sendte dem hjelp på underlig vis.

Hva skulle være i veien for at han kunne det, han som er allmektig? Jo, han kunne, og han kan det den dag i dag.

Hvorfor er det mange som ikke finner?

Også nå er det mange som søker etter sannheten, Jesus. Og ikke så rent få finner ham.

Men mange kommer aldri lenger enn til å søke etter Frelseren. De finner ham ikke, selv om de kjenner Guds ord og veien til frelsen fra de var små.

Her tenker jeg ikke på den store masse, som verken bryr seg om Gud eller satan. Jeg tenker på de alvorlige, religiøse mennesker som går i kirke og

bedehus søndag og hverdag år etter år
og aldri kommer lenger enn til å høre
om og spørre etter Frelseren.

Det er så sant som det står i salmen:

*På jorden er en liten hjord
som haver for seg Herrens Ord
uti den kristne kirke.
Men deriblant der finnes skal
til denne dag et ringe tall
som Gud i sannhet dyrke.*

Hva kommer det av at mange aldri
finner frem?

Søke av hele sitt hjerte

Et eller annet sted må det være en
brist i sjelen. Det må være et skjult rom
som slike ikke vil låse opp verken for
Gud eller mennesker. De må ha et delt
sinn, en uærlig hu. De stanser på det
avgjørende punkt. Når de skal stige
over grensen, smyer de unna. Det er
kanskje en synd de ikke vil slippe, en
kamerat som holder dem tilbake, et
delt hjerte som sier *nei*.

Så tror du altså at du skal få smyg
deg innom døren i Guds rike med et
delt hjerte? Men det går ikke.

Jesus Kristus, som er sannheten og
livet, kan frelse fra all synd, men han
kan ikke bo i et delt hjerte, et hjerte
som vil ha både synden og Kristus.

Den som søker meg av *hele* sitt hjerte,
skal finne meg. Det Ordet står fast.

Alle dere som søker frelse uten å
finne, vil dere ikke en gang gå frem
for Guds åsyn med hele deres liv uten
tanke for annet enn dette ene: Å finne
frelsen, samme hva det måtte koste?

Å miste sitt liv for å berge det

Hvor mange det er som går med
et stykke på veien, men stanser opp
når de skal stige over grensen. Da blir
det for alvorlig, da blir det for mye
pietisme og *fanatisme*, og så sier de
stopp. Når en kommer så langt at en
må miste livet for å berge livet, vil en
ikke være med.

Og så kommer en aldri lenger.

Det går mengder av mennesker og
spør og spør og sviver rundt i ring som
en bjørn i bur som ser maten utenfor
gitteret, men ikke kan få tak i den.

For de fleste av disse ender det med
at de slår seg til ro i den store, rom-
melige sekken som heter *religiøsitet*.
De blir med i et eller annet kristelig
eller kirkelig arbeid og går stadig på
møter og til gudstjenester. Det er som
en svalende salve på et blødende sår, en
vuggesang for den urolige samvittighet.

Og det verste av alt er at de får
medhold og trøst fra mange prekestol-
er. Det står leiesvenner på mer enn én
prekestol og roper ut til folket at disse
som aldri kom over grensen er gode
kristne. De sier: Fred! Fred! – og det
er ingen fred.

For en straff alle disse falske trøstere
en gang vil få, når de skal møte Gud og
alle de mennesker de har ført vill!

Du som vil bli en kristen, må sette
livet inn. Du må kaste alt annet til side
for dette ene å rive Guds rike til deg.
Selv det beste i livet må bort, hvis det
hindrer deg fra å nå frem til Gud. Pau-
lus sier: «Det som var meg vinning, har
jeg for Kristi skyld aktet for tap». *Han*
vant frem. Det skal du også gjøre. →

«Et tegn som blir motsagt»

Av Ingar Gangås

Gamle Simeon ble drevet av Ånden til templet. Full av glede tok han Jesus i armene sine, lovet og takket Gud og sa: «Nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse» (Luk 2:29-30).

Simeons takk og lovsang, etter så mange års venting på at Messias skulle komme, er noe som griper oss og som vi gjerne hører om og tenker på med glede.

Det han profeterte til Maria etter at han hadde velsignet dem, tenker vi mindre på: «Se, denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt» (v. 34). Over alt der Jesus gikk fram var det mange som motsa ham og ikke trodde på ham. Hvorfor var det slik?

I herberget i Betlehem var det ikke rom. Det var umulig å tenke seg at det var Kongenes Konge som var i anmarsj. Langt mindre forsto folk at Messias ble oppfostret i Nasaret. «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» ble det spurt. Og slett ikke kunne de begripe at han bosatte seg i det foraktede Kapernaum, i det

hedenske Galilea! En som tok inn hos tollere og syndere, som formante fariseere til omvendelse og forkyntedom og fortapelse, som også riktignok var en «mirakelmann» på samme tid, passet ikke til forventningene om Messias. Derfor ble han drevet med spott og hån mot en grusom korsdød, anklaget som gudsbespotter, forræder og forbryter.

Det er likedan i dag. Han er tegnet som blir motsagt, slik Bibelen sier: «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt» (1Kor 1:18a). Du tolererer gjerne det vesle barnet i krybben, men ikke en kristendom som taler om synd og fortapelse og som krever at du må bli født på ny.

La oss ikke endre Bibelens Jesus! Bare et fulltonende budskap om synd og nåde kan opplyse våre formørkede hjerter! Jesus er tegnet som kom for å sprengte synden, døden og helvetet, for å «gjeste oss med soloppgang fra det høye» (Luk 1:78).

Bøy deg og ta imot ham som din frelser! Da vil lovsangen bryte fram som hos Simeon.

L&E

Stjernen skal lyse deg frem til Frelseren. Da kommer Guds Ånd og tolker Jesus for ditt hjerte, og du er frelst. Ingen kan si hvordan dette går til. Det er livets store under: En synder født av Gud. Men for deg er det

nok at du har funnet ham og er frelst.

En ny vei gjennom livet

Ordet i dag gir oss enda en lærdom som vi vil stanse ved.

De vise menn fikk av Gud tro for

at de ikke skulle dra samme vei hjem som den de kom. Dro de samme vei tilbake, ville de møte Herodes som søkte å ta livet av Frelseren de hadde funnet.

Jesus var i fare da han ble født til verden. Han er også i fare hver gang han blir født i et synderherte. Derfor kan heller ikke vi gå den samme vei som før, om vi vil at Jesus skal leve i oss.

Vi må gå en ny vei og søke et nytt selskap. Gjør vi ikke det, vil det være vanskelig, ja, helt umulig å eie den Frelseren vi har funnet.

Mange har ment, og mener den dag i dag, at de kan nok være kristne uten å gå en ny vei, uten å gi opp det gamle selskap, de tidligere kameratene.

Og merkelig nok: Som Herodes ville at vismennene skulle komme til ham når de hadde funnet Jesus, vil verdslige mennesker også ofte nå at vi skal komme og være sammen med dem som før, når vi er blitt kristne.

De kommer så dårende og tilsynelatende kjærlig når de ikke vil slippe oss. «Dere kunne kanskje vinne oss også. Dere vil vel ikke gå fra oss nå, når dere tror dere er blitt bedre enn oss?»

Hva samfunn har lys med mørke?

Så lot mange seg dåre, og så ble det ikke noe klart skille mellom kristendom og verdslighet. Kristendommen hos disse ble en blanding. Til slutt var det nesten ingenting som var synd lenger, fordi den Jesus som var født i hjertet, var myrdet. Eller rettere sagt: Du har mistet din Frelser, og dermed gudslivet.

Denne faren lurar på en spesiell måte på oss kristne som lever *nå*. Den

mørke pietistiske tid, da nesten alt var synd, er nå over. Nå holder vi på å gå for langt til den andre ytterlighet.

Den kristne ungdom skal være sammen med den verdslige, i lag og lek, og det som verre er: I stedet for *frisinn* blir det lettsinn, i stedet for sømmelige kledte ungdommer blir det pyntedukker, og i stedet for kristendom blir det en grå sammenblanding som ikke hører noe sted hjemme.

Om min røst kunne høres, ville jeg rope ut til alle kristne og advare mot denne avveien. Den er farlig, langt farligere enn mange tror. Jeg vet det, fordi jeg har prøvd den og advarer andre av egen, dyrekjøpte erfaring. Det er bedre å være litt for mye enn for lite redd.

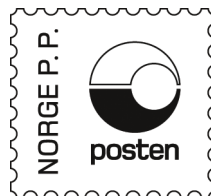
Det ene nødvendige

Søk samfunn med Gud i bibel og bønn, og søk selskap med Guds folk. Den veien er det du og jeg skal gå. Gå så ut blant dine medmennesker som en kristen, og la dem ikke dra deg til seg, men dra du dem til Jesus.

På denne veien får du kraft til å nå hjemlandet – fri og frelst.

*Kom, brødre, la oss haste,
vår aften kommer nær.
Vi verden fra oss kaste,
og alt som hefter her.
Kom, la oss fatte mot,
i Åndens kraft å vandre
til himlen med hverandre,
så blir vår ende god.*

«Mot målet»,
Lunde forlag

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

«Ære være Gud i det høyeste!»

Av Carl Olof Rosenius

Når synden blir tung og bitter for samvittigheten, når du ville være den kvitt tusen ganger, men er helt hjelpeløs, da først lærer du å forstå nødvendigheten av at en frelser måtte bli født.

Du prøver å forbedre deg, prøver å be, stride og kjempe, men i ynkelig vanmakt synker du dypere og dypere ned i synd og usselhet. Alt håp synes ute. Men når du så får høre noe om Jesus som kan gjøre ditt hjerte fritt, da lærer du å forstå betydningen av at denne frelseren ble født.

Når du får troens kostelige gave til å se din fullkomne forløsning og din tilstrekkelige rettferdighet i Kristus, da først erfarer du hva det vil si å glede seg i Gud. Da kjenner du dette Guds barnets verdi, og da stadfester du profetens ord: «De gleder seg for ditt åsyn, slik en gleder seg om høsten, slik de jubler når de deler hærfang. For åket som tyngtet det, og stokken på dets skulder, driverens stav, har du brutt i stykker, som på Midians dag»

(Jes 9:3-4). Først da kan en av hele sitt hjerte si: «Ære være Gud i det høyeste!» (Luk 2:14).

Den som har erfart en slik forløsning, han kan feire en rett jul. Men ingen må tro at en kristen har en slik glede og fred alltid. Nei, som alle de andre Åndens frukter, er også denne bare påbegynt. Den blir ofte avbrutt og hindret av forskjellige ting. Den troende må stundom kjenne stort mørke, kulde, sorg og ha mange anføktelser. Derfor trenger de stadig «å feire jul». De må alltid tilbake til denne trøste- og gledeskilden, og *skue Gud i barnet*. Ved dette stadige behov, for den trøst som bare Jesus kan gi, blir de selv også alltid barn. De blir aldri fullt utlærte, store og selvstendige i åndelige ting. De blir alltid barn som må betrakte barnet.

Vi trenger å ha dette enfoldige barnesinn ved Jesu krybbe.

«Den lille husandaktsboken»,
Lunde Forlag